PEDUCALEHTI

PEDUCALEHTI

pääkirjoitus_3

viime fuksiaiset_4

rumanaama_12

esimerkinomainen elokuva-arvio_15

sanakirja_16

eläköön liputta matkustaminen_19

bisnesvinkit_21

specia_22

näyttelygalleria_24

fuksin datahanska_28

bilesyksy_29

fudista, tieteenfilosofiaa_30

www_34

keittiöemootiopsykologiaa_42

kartta_44

sool_47

peducasudoku_48

helsinki chill out_49

puheenjohtajilta_50

PÄÄKIRJOITUS

ANTTI JAUHIAINEN

Onnea täydellä sydämellä! Tästä kesästä tuli toivottavasti viimeistään nyt unohtumaton rakkauden kesä 2009, jolloin sinut valittiin Helsingin yliopistoon opiskelemaan kasvatustieteitä. Tämä lehti on tehty erityisesti fukseja ajatellen, ja sen sivuilta löydät tulevien kanssaopiskelijoidesi, peducalaisten, juttuja iloksi ja maisteltavaksi. Tunnelmia ja ajatuksia kuluneelta vuodelta on paperin lisäksi Peducalehden verkkoarkistossa ja blogissa. Nauti!

Niin ihania ja viisaita kuin me vakaat ja vanhat opiskelijakaverisi olemmekin, ei kannata antaa vanhojen kuvioidemme ja ideoidemme jäädä pölyttämään, jos uusiakin olisi. Parhaat ideat ovat tuoreita, joten kannattaa heitellä omia ideoita ja ajatuksia ilmaan juuri silloin kuin huvittaa ja missä huvittaa. Peducassa on hyvää porukkaa, ja entistä enemmän vielä nyt kun tulet mukaan kehittelemään ja tekemään porukalla siistejä juttuja. Kaikki on mahdollista, siis aivan kaikki.

Samaten ei kannata säikähtää fiksua ja filmaattista opettajakaartiamme - luennot muuttuvat kuivaksi perushutuksi kasvatustiedefiilistelysamban sijaan, jos opiskelijat vain istuvat kiltisti paikoillaan, eivätkä paukuta omia pointtejaan ja mietteitään pöydälle. Yliopistossa kaikki ovat samalla viivalla: proffat, henkilökunta ja opiskelijat, mutta opiskelijan on helppo jäädä proffien partahaiventen ja korkokenkien varjoon, jos säikähdetään luennoitsijan auktoriteettia. Rohkeasti siis ideoita ilmaan!

Peducalehden toimituksen puolesta vielä halauksittain onnea uudesta opintopaikasta. Kesä ja aurinko kutsuvat, nähdään syksyllä fuksifiilistelyjen parissa!

Luku 1. *Lähtölaskenta pieneen sydämeen*

Play. iPod raksuttaa. Mustan muovikökkäleen sisällä tapahtuu jonkun todellisuuspakoisen, mutta pelottavaa kyllä keskiverron kehitysmaan vuotuisen kansantuoton kuukaudessa ansaitsevan, pikkuinsinöörin suunnittelema nollien ja ykkösten transformaatio sähköiseksi käskyverkostoksi. Verkko on nyt valmis ja ylimmäinen omenatirehtööri huiskauttaa kliinisen näköistä mutta vähintäänkin mainosmiesten silmää varmasti miellyttävää sauvaansa: antaa paukkua!

Käsityskykymme rajat lyhyydellään ylittävä aikajakso syntyy, kukoistaa ja kuolee. Se jakso oli hiljainen, tämä sitä seuraava on täynnä elämää. Se oli hyvää aikaa, tästä emme voi vielä olla varmoja. Maailma ympärilläni ei ole yksinkertainen, mutta nyt se tuntuu kiteytyvän kolmeen asiaan: olemme vain minä, tanssipoppi ja tuhansien syysmyrskyjen, enemmän ja vähemmän lumettomien

VIIME FUKSIAISET

Kertomus ajasta, jossa elämme.

PAAVO SAALASTI *teksti*
AAPO HUHTA & JOONA-HERMANNI MÄKINEN *kuvat*

talvien, toiveikkaiden keväiden ja bermudashortsipyllyjen täyttämien suvihurmosten armottomasti kuluttama puistonpenkki. Sellainen vaaleanvihreä jonka valkoiseksi maalatut jalat jostain kansallismielisyydessään varmaan aika absurdista mutta silti niin kovin herttaisesta syystä mukailevat ulkonäöltään ikäänkuin koivua, tiedättehän? Me kolme, siis minä, musiikki ja penkki, olemme kuplassa. Maailma on taas hetkeksi vetänyt vetskarinsa ja utuisa lämpö ympäröi meidät. Kaikki on hyvin, kaikki on oikein. Selkäni takana joukko Loch Nessin hirviöksi pukeutuneita luokanopettajaopiskelijoita yrittää vakuuttaa toista joukko samaisen oppialan opiskelijoita siitä että he ovat tänä iltana tuoneet keskuuteemme jotain legendaarista. Minä tanssin. Spastiset liikeimpulssit nytkäyttelevät hyvinkin huonosti tälläiseen liikehdintään tottunutta tai edes sopivaa ruumistani puolelta toiselle. Minulle tämä on swingiä, ohikulkijoille tai sivustaseuraajille ehkä paremminkin jälleen yhden harmittoman känniapinan huojuntaa. Känni sanoo ”paskat niistä” ja minä tottelen, jälleen kerran.

Hälinää ja hulinaa. Elämä, ihmissuhteet, opiskelu ja maailmanloppu. En välitä niistä, minä tanssin. Olen paikalla mutten läsnä, kuin säynävä Vantaanjoessa: tukevasti pohjalla ja matkalla ei-mihinkään. Jos tämänhetkinen elämäni olisi taulu, se olisi se keskikaljakuppiloista tai nuhjuisten biljardikauppojen seinältä joskus löytyvä pala korkeakulttuuria, jossa joukko koiria pelaa pokeria, tiedättehän toki sen? Koirien sijaan tämän pelipöydän ympäriltä tosin löytyy neljä ajallemme tyypillisempää pelaajaa: paikkaansa etsivä nuori (se olet sinä! se olen minä!), vallitseva kulttuuri (se on se edellä mainittu tanssipoppi), historian painolasti (se on Kyösti Kallio), näitä toisiinsa melko huonosti sopivia palasia yhdistävä välittäjäaine (se on känni).

Kvartetti istuu pelipöydässä. Paikkaansa etsivä nuori on aina ensikertalainen. Siis ihan aina. Vallitseva kulttuuri on joka pöydästä löytyvä vanha kehäkettu. Sille mikään ei ole uutta ja se lukee kuin avointa kirjaa ja tanssittaa oman pillinsä mukaan kaikkia, ennenkaikkea toki märkäkorvaa. Kyösti Kalliota on vaikea lukea, hän on tyhjine katseineen kuin kiveä. Känni on jakaja. "Tässä talossa kasino

tuskin aina voittaa, sen verran anteliaasti se tarjoomuksiaan jakelee", tuumin. Kuinka oikeassa olenkaan. Ai miten peli päättyy? Tokkopa sillä on väliä, varmaa kuitenkin on että me, sinä ja minä, häviämme aina lopulta. Vaan kyllä näissäkin tikanheittokisoissa viitseliäisyys lopulta toki palkitaan – ankaralla työllä saatamme ehkä saada jalkamme sen oven väliin, jonka takaa kajastaa kulttuurin loisto. Tai parhaassa tapauksessa voimme olla kuin siat vatukossa ja ilman omaa panostamme saada kutsun elämän päiväkirjahuoneeseen. Helvetti, oikein yrittämällä meistä voi joskus tulla historian painolastia! Mutta nyt ei eletä huomispäivää ja me, ystäväiseni, siis häviämme.

Kupla puhkeaa ja vetoketju avautuu. Olen taas kaltaisteni joukossa. Luokanopettajaopiskelijat ympärilläni liikehtivät kärsimättöminä. Tämä paikka ei enää voi täyttää perustarpeitamme: riekkumista, kukkumista, kiekumista. Vielä viimeinen vilkaisu ympärilleni: roskaa, pullaa, tyhjiä pulloja ja toiveikkaita tähtisilmiä. Turkooseja haalareita jotka eivät varmasti ole koskaan näyttäneet näin hyviltä. Ainakaan syyskuisessa Töölössä. Keräämme vain välttämättömimmän (jotkut meistä eivät tosin meinaa muistaa edes sitä, luojalle kiitos näiden raukkaparkojen paremmin todellisuudessa kiinni olevista tovereista!) ja jätämme jälkeemme kaiken sen mitä emme tarvitse. Me olemme tuikkuasteen kansankynttilöitä ja me olemme matkalla maanpäälliseen onnelaan.

Luku 2. Jos Helsinki on kaunis

Final Fantasy seiskassa on kohta, jota olen aina pitänyt jokseenkin vaikuttavana. Kahdenkymmenen tunnin jälkeen jo tutuksi käynyt toimintamusiikki korvautuu hetkeksi unenomaisella ambient-pimputtelulla. Se ei koskaan toistu. Pidän tuollaisesta – odottamattomuudesta.

”Mulle tulee noista isoista pulloista aina heti ihan sä mieleen”, Flinda ilmoittaa. Lyhyen perverssin hetken tunnen ylpeyttä, mutta onneksi tunne korvautuu pian hämmenyksellä. Mumisen jotain epämääräistä, nyökkään, ja nostan yks-kaks-vitosen vielä melko kuiville huulilleni. Ghettopullon tenho on kieltämättä selvä, vaikka monien kuuleekin päivittelevän, miten olut moisessa väljähtyy. En tajua mitä he puhuvat, romanttisuus ennenkaikkea, kekkuloidessakin (tai no, ennenkaikkea silloin).

Istumme Kyösti Kallion patsaan ja eduskuntatalon välisessä puistikossa, minä ja toverini. Iltapäivä alkaa kääntyä illaksi, ja alamme jo pikkuhiljaa odotella ensimmäistä fuksiporukkaa saapuvaksi rastille. Olemme suunnitelleet hienon tehtävän, minun tietääkseni parhaan. Minulla ei tosin ole hajuakaan, mitä niillä muilla rasteilla tehdään. Olemme tulomatkalla vierailleet Alkossa. Tytöt ostivat viintä, minä ostin puolen litran pullon Koskenkorvaa.

Tarja on kiivennyt Kyösti Kallion kiviseen syliin. Kylläpä näyttääkin neito nyt pieneltä, tai patsas isolta. Aika rivakalla tahdilla kiskomani kalja alkaa pikku hiljaa herättämään nousuhumalan ensimmäisiä samettisia onnentunteita. Odottamatta tunnen oloni yht'äkkiä ihan älyttömän hyväksi. Se on uutta, koska ennen en ole koskaan oikein tuntenut kuuluvani näihin haalarihulabaloisiin. Joskus ihminen vain tuntee ettei kuulu johonkin tilanteeseen, vaikka varmaan pitäisi osata kuulua. Vähän niinkuin jos kuvitellaan täysin hypoteettinen tilanne, jossa järjestelet ex-tyttöystäväsi kamoja tämän uudessa asunnossa ja käteesi osuu puolityhjä kondomipaketti. Reagoit siihen tietty hätäännyksissäsi jollain nasevuudessaan löysää poskisuudelmaa vastaavalla ”noh noh mitäs täältä löytyy!” -isällisyysläpällä, johon exä vastaa nappaamalla ne skordarit sanaakaan sanomatta kädestäsi ja jatkamalla jo valmiiksi painostavuudessaan kaikki maailman ihmisbiologian sijaistunnit ylittävää hiljaisuutta parilla kriittisellä sekunnilla. No tohon tilanteeseen ei kyllä pitäisi kenenkään kuulua. Jäätävää, jäätävää.

Ai niin, se nousuhumala ja odottamaton hyvänolontunne. Ei niistä sen enempää. Litkimme Duden kanssa olutta ja failistelemme Helsingin syksyä. ”DEN GLIDER IN I MÅL IGEN!” Ennenkuin ehdin neljä-yks sanoa, meidät on ympäröinyt joukko pelottavan autenttisiin lätkäasuihin sonnustautuneita amatööriopiskelijoita. Kaikki ovat ihan fiiliksissä, me ja he. Minäkin huudan muiden mukana vaikka humalatila onkin toistaiseksi vielä sillä tasolla, etten oikein tiedä miksi. Hyörivät. En jaksa kertoa enempää näistä fuksijengeistä, kuulin myöhemmin että tämä ensimmäinen oli lopulta voittanut koko skaban. Onnea heille.

Tiinan kaveri on läheisessä kahvilassa töissä ja tuo meille jossain vaiheessa iltaa hirveät setit kaikenmaailman pullia ja paakkelsseja. Syömme ja kiittelemme. Tässä vaiheessa olen jo aikaa sitten vaihtanut kaljan kossun nekkailuun. Suupielet nousevat samaa tahtia humalan kanssa. Jo on siistiä. Odottamattomuus yllättää minut taas ja tunnen, ettei minulla ehkä koskaan ole ollut ihan näin hauskaa. Rakastan kaikkia ja erityisesti sinua. Tiina kysyy, onko minulla iPod mukana. Myönnän että on. Hän kaivaa repustaan kaiutinhärvelin ja yhdistämme rakkaan muoviläystäkkeeni siihen. Olen juonut neljä desiä tiukkaa viinaa, loput olen tarjonnut muille tai roiskuttanut tahtomattani maahan. Valitsen jotain tanssipoppia ja painan Play.

Final Fantasy seiskassa on toinenkin kohta, josta olen aina pitänyt. Siinä androgyyni supersotilas tappaa muodottoman lonkerohirviön yhdellä virheettömän katanansa sivalluksella. Vittu huikea kohta!

Luku 3. Eldorado

Makaan sikiöasennossa Onnelan tanssilattialla, strobovalot pieksevät ruumistani ja ympärilläni kerääntyneet opiskelijatoverit ovat vähän vaivaantuneita kollektiivisesta humalastaan huolimatta. Luulen seisovani ja tanssivani, minulla on hauskaa. Olen matkalla yökerhoon avautunut yksityiselämästäni täysin asiaan liittymättömälle opiskelijatoverilleni, jonka nimen jätän hienotunteisuudesta nyt mainitsematta. Olkoon tämä salaperäinen hyväntekijä nimeltään siis vaikkapa Varjo. Kylmäävä suulauteni on varmaan saanut em. filantroopin tuntemaan, että kännireppana on nyt sitten tämän illan hänen vastuullaan, joten hän taluttaa minut tanssilattialta seinänvieruspöydän ääreen. En ole kehoni herra, en ole enää aikoihin ollut. Rikon tuoppeja ja mökellän. On mahdotonta sanoa, yritänkö keskustella henkeviä vai valittaa huonovointisuutta. Onneksi tämä piinaavan epätietoisuuden harso väistyy nopeasti, kun paljastuu että kyseessä lienee ollut viimeksimainittu toimenpide. Annan väkivaltaisesti ylen pöydän, sohvan ja ennenkaikkea itseni päälle. Harmaanvalkea nilja peittää käsivarteni.

Tokenen hiukan mutta tämä klaarimpi olotila ei kestä pitkään. Ravintolatyöntekijä riuhtoo minut tiskille tarkoituksenaan passittaa minut kassan kautta pihalle. Tietämättään hän on jo puoliksi onnistunut koska olen täysin pihalla. Tapaan baaritiskillä Mikon [nimi muutettu]. Riemastuttavasti onnistun tämän hetkellisen kohtaamisemme aikana sotkemaan omaa oksennustani Mikon päälle. Hän onneksi huomaa sen vasta myöhemmin enkä siis pilaa hänen iltaansa. Kuten sanottu, minut tiskille roudanneen portieerin oli tarkoitus saada minut pulittamaan spydäämisestä perittävä siivoustaksa ja poistumaan paikalta. Pahaksi onneksi tämä känniäälıöbisneksen pörssimeklari on kuitenkin arvioinut humalatilani promillearvon alakanttiin. Minulla ei ole tippaakaan jano, en toden totta tajua miksi olen tiskillä ja poistunkin viipymättä etsimään vessaa siistiäkseni itseni. WC-kopissa rutistan paperista palloja joilla pyyhin oksennusta päältäni, melko heikoin tuloksin. Poistuessani kopista minulle jo suorastaan liiankin tuttu ravitsemusalan ammattilainen on ulkopuolella odottamassa ja raahaa minut kirjaimellisesti niskasta takaisin baaritiskille.

”50€” vähän hölmistynyt baarimarja toteaa. Ylemmyydentunnossani kaivan taskusta maksukorttini ja kaiken kännisen ylemmyydentuntoni ja maallisen myrkyllisyyteni yhteen sanaan ladaten vastaan ”PANKKIkortilla.” Perkele, minuahan nuo eivät voi nöyryyttää! Minulla on jokseenkin yhtä paljon syytä ylpeyteen kuin jokaisella kaikki Pekko-elokuvat ensi-illassa nähneellä. Ystäväni Ovimies ja minä jatkamme kiertokäyntiämme, seuraavaksi vuorossa on Onnelan tilava ja komea sisääntuloaula ja narikka. Olen sisään tullessani vaatimalla vaatinut että saan työntää päällystakkini reppuuni, en tähän päivään mennessä tiedä miksi. Oikeastaan tuo tieto on lohdullinen, sehän tarkoittaa että

maallisen myrkyllisyyteni yhteen sanaan ladaten vastaan ”pankkikortilla.”

A)osaan hyvin piilottaa humalatilani vaikka olen ympäripäissäni (ei kuulosta uskottavalta)
B)minulla on niin hyviä ystäviä että he ovat puhuneet poken päästämään riettaassa kekkulissa olevan toverinsa sisään kanssaan (valitettavasti en usko tähänkään)
C)näytän niin äveriäältä että minut päätettiin päästää sisään kännistä huolimatta (ei varmasti totta)
D)olen hutikassa paljon tavallista sulavampi supliikkimies ja puhuin itse itseni sisään (...)

E)näytän ihan joltain edelliskauden Big Brother-asukkaalta/
Idols-semifinalistilta (surullista, mutta tämä kuulostaa ehdottomasti todennäköisimmältä)

Matkalla juna-asemalla uskollinen ja rakas Varjoni, tuo Soklan Äiti Teresa, juoksee minut kiinni ja tarjoutuu saattamaan minut asemalle. Vakuuttelen että pärjään kyllä, mutta kaikeksi onneksi sanoillani on yhtä paljon tehoa kuin pessaarilla poikakoulussa. Matkalla asemalle tunnen olevani jo selvin päin. Ha. Ha. Ha. Kun lopulta pääsen junaan ja se lähtee liikkeelle kamala pitkän syljen jälkijäristys ravistelee kehoani. Taistelen vastaan ja lopulta päädynkin vain päästelemään rupeltavan kurluttavia röyhtäyksiä noin välimatkan Käpylä-Pukinmäki. Jopa eksaktia norjan kielioppia vastaan käymäni karhunpainin läpi ehdin tuntea sääliä minua vastapäätä istuvaa täysin tuntematonta ja ennenkaikkea syytöntä kanssamatkustajaa kohtaan. Jään pois Tapanilassa ja seuraavaksi sitten olenkin tietoinen itsestäni kännykän herätyskellon soidessa kello 06:15.

Suussani maistuu kumisaapas vääntäytyessäni suihkuun. Päässä pyörii ja tajuan olevani edelleen ihan poskettomassa humalassa. Edellisen illan tapahtumat ovat mielessäni vain hajanainen kuvakollaasi jonka otokset eivät ole missään järjestyksessä ja josta tuntuu puuttuvan monta hyvinkin kriittistä palaa. Kalkkipitoinen vesi suomii nahkeaa ihoani ja haistan itsekkin vanhan viinan elähtäneen tuoksahduksen. Kuuraan itseni jonkun naapurin Bodyshop-saippualla mutta se ei tee mitään aistimalleni kulahtaneelle tuoksulle, nyt siihen vain sekoittuu vähintäänkin eltaantunut kiwiesanssin sivuaromi. Lopulta luovutan ja palaan asuntooni. Astuessani sisään tyrmäävä oksennuksenhaju pyyhkäisee ylitseni voimalla joka saa tukkani valahtamaan keskijakaukselle. Syy löytyy pyykkipussista: olen tunkenut sinne kaikki eiliset vaatteeni ja ne ovat lähes jokainen aivan totaalisesti oksennuksen peitossa. Jopa repussani on melko miehekkäät vauhtiraidat Koskenkorvan ja erilaisten leipomotuotteiden yhdistettyä voimansa vatsalaukussani ja karattua onnistuneesti ulkomaailmaan. Kiusallista kyllä, huomaan nämä repussani olevat tahrat vasta useita päiviä myöhemmin.

Istahdan sohvalle ja vajoan uuteen ominaistuoksuuni joka tuo mieleen lähinnä sängylle läikkyneen kossu/kiwiliköörilboolin. Siis sellaiselle sängylle jossa on seuraavat kaksi päivää harrastettu lähes taukoamatta hikistä apinain rakkautta. Reflektoin. Silmäni osuu jostain olohuoneen matolle eksyneeseen viidenkymmenen euron pankkikorttikuittiin. Onni onnettomuudessa että SKatolinen kirkko harrastaa edelleen ane-kauppaa, viisi kymppiä tiskiin ja sekoilusi on pyyhitty pois kollektiivisesta muistista. Järkyttävässä laskuhumalassa perjantaiaamuna kello 07:14 saan voimaa tästä naivista harhaluulosta. Jopa niin paljon että kerään olemattomat voimani, puen päälleni ja lähden edelleen humalassa kohti Siltavuorenpengertä ja ET:n ryhmäkertaa. Eteisessä huomaan hukanneeni hienon villapiponi. Vituttaa.

Silloin tällöin tälläiset isommat opiskelijapippalot ovat kyllä juuri se mitä kaipaan.

Epiprologi. Pihlajankukka

Herään torstaiaamuna innoissani. Silloin tällöin tälläiset isommat opiskelijapippalot ovat kyllä juuri se mitä kaipaan. Virkistävä suihku, aamupuuro ja iso kuppi kahvia. Sitten vain junalla yliopistolle. Hilpeän odottavaiset ajatukset täyttävät pääni kahlatessani alkusyksyn ensimmäisessä, vaatimattomuudessaan herttaisessa, lehtimeressä. Olen älyttömän hyvissä fiiliksissä, pihlajanmarjat hehkuvat punaisina ja kaikki edellisten viikkojen aikana kertynyt apeus ja surumielisyys valuu mielestäni kuin kyyneleet sateessa. Tästä tulee hyvä päivä.

RUMANAAMA

JOONA-HERMANNI MÄKINEN
AAPO HUHTA *kuva*

21-vuotias Harvardin opiskelija pystytti sosiaalisen verkostoitumissivuston opiskelijoille alkuvuodesta 2004, ja kaikki muuttui. Facebook yhdistää ihmiset kätevästi, pienentää puhelinlaskuja ja se pitää viihteessä – bilekuvia, pelejä, sketsejä ja videoita. Uusi tekniikka on aina kiehtonut, varsinkin sen sosiaalinen puoli. On pakko tunnustaa, että en nauti naamakirjasta. Mikä siinä sitten on vikana?

Facebookin käyttöehdot on kirjoitettu Vuonna 1984. Sivustolla on täydet oikeudet kaikkeen käyttäjän julkaisemaan materiaaliin. Kun lähetän äänittämäni biisin tai eeppisen bilekuvan kavereille, Facebook arkistoi kopion palvelimilleen ja varaa täydet oikeudet sen käyttöön. Facebookilla on oikeus kerätä tietoa myös muusta käyttäjän toiminnasta tietokoneella, kuten uutissivuista, blogeista ja pikaviestiohjelmista.

Käyttöehdot ovat kuitenkin pikkutuhmaa verrattuna Facebookin rahoitustaustaan. Sosiaalisia verkostoitumissivustoja syntyi 2000-luvun alkupuoliskolla ekstaattista vauhtia. Riskisijoittajat pelästyivät alkuihastuksen jälkeen kasvaneita kaverisivujen rahoituskatastrofeja, ja markkinoiden trendi oli selvä – raha virtasi muihin ideoihin. Facebook sai kuitenkin samaan aikaan massiivisia rahoituseriä riskirahoitusfirmalta, Accel Partnersilta. Accel on talouslehdistössä tunnettu lämpimistä kytköksistään CIA:n perustamaan rahoituspajaan In-Q-Teliin, joka on erikoistunut “tietojen keräämisen teknologiaan”. Kyseisen firman pomot ovat neuvonantajina Yhdysvaltain puolustusministeriön DARPA-projektissa (Defence Advanced Research Agency). New York Times kuvaili projektin tavoitteeksi “kerätä mahdollisimman paljon tietoa keskitetysti Yhdysvaltojen hallinnon käytettäväksi kaikkien ihmisten internet-käytöstä, luottokorttiostoksista, lentolippuostoksista, autonvuokrauksista, sairaskertomuksista, ajokorteista, veronpalautuksista ja muusta datasta”.

Facebook on muuttanut nuorten suomalaisten identiteetin rakentamista aika lailla. Facebookissa, kuten muissakin verkkoyhteisöissä, on monia egoistisia, yksilöllisyyttä korostavia piirteitä. Sosiaalinen minä-imago tuotteistetaan profiilisivun linkein, jotka taas antavat sivustolle seksikkyyttä mainostajien silmissä. Musiikki, elokuvat, tapahtumat, kaverit, ja parisuhde naputetaan esiteltäväksi minäksi. Viattomasti nimetty Mini-Feed tarjoaa lähipiirin viimeisimmät päivitykset, juorut ja darrat reaaliajassa.

Facebookissa emotionaalista tietoa hukkuu runsaasti oikean naaman ja näytön väliin, ja välittömät tunnereaktiot jäävät kanssakäymisestä pois. Tämä mahdollistaa, profiilikuvasta huolimatta, turvallisen tuntuisen anonymiteetin ja kasvottomuuden. Anonymiteetti ja vertaisryhmän läsnäolo kannustavat kertomaan enemmän itsestään ja ohjaavat verkkokäyttäytymistä avoimempaan ja tunnustuksellisempaan suuntaan. Ehkä se osaksi selittää, miksi ujot kaverit näyttäytyvät avoimesti buukin bilekuvissa, ja korjaavat tunneittain statustaan.

Pidän yli kaiken hyvien tyyppien tapaamisesta kasvotusten. Kun ihmisiä kokoontuu yhteen, aina jotain hyvää ja odottamatonta tapahtuu. Yksi ilta kuuntelin hieman ärsyyntyneenä kaveria, joka kertoi elävästi hauskaa sattumusta menneeltä viikolta. Pohdin, onko se kännissä, kun kertoo samaa juttua uudestaan – kunnes tajusin, että olin lukenut jutun kliimaksin jo Facebookissa.

maksullinen ilmoitus

Hyvä kasvatustieteilijä!

Haluatko tietoa tulevasta palkastasi ja oikeuksistasi?

Specialla on tätä tietoa.

Me olemme kasvatustieteilijöiden
oma ammattijärjestö.
Valvomme etujasi ja välitämme tietoa.
Meidän opiskelijajäsenyydestä
et maksa mitään mutta saat paljon.

LIITY MEIHIN OSOITTEESSA

www.specia.fi

SPECIA

ASIANTUNTIJAT JA YLEMMÄT TOIMIHENKILÖT RY

Esimerkinomainen elokuva-arvio

PAAVO SALMI & TUOMAS SAALASTI *teksti*

The Wrestler - Painija
Saat miehen kyyneliin. Paras leffa.

Watchmen
Olisi aivan paska jos ei olisi niin hyvä. Kolme tähtee.

Slumdog Millionaire - Slummien Miljonääri
Niinku City of God mut huonompi. Näkemättä paskaa.

SANAKIRJA

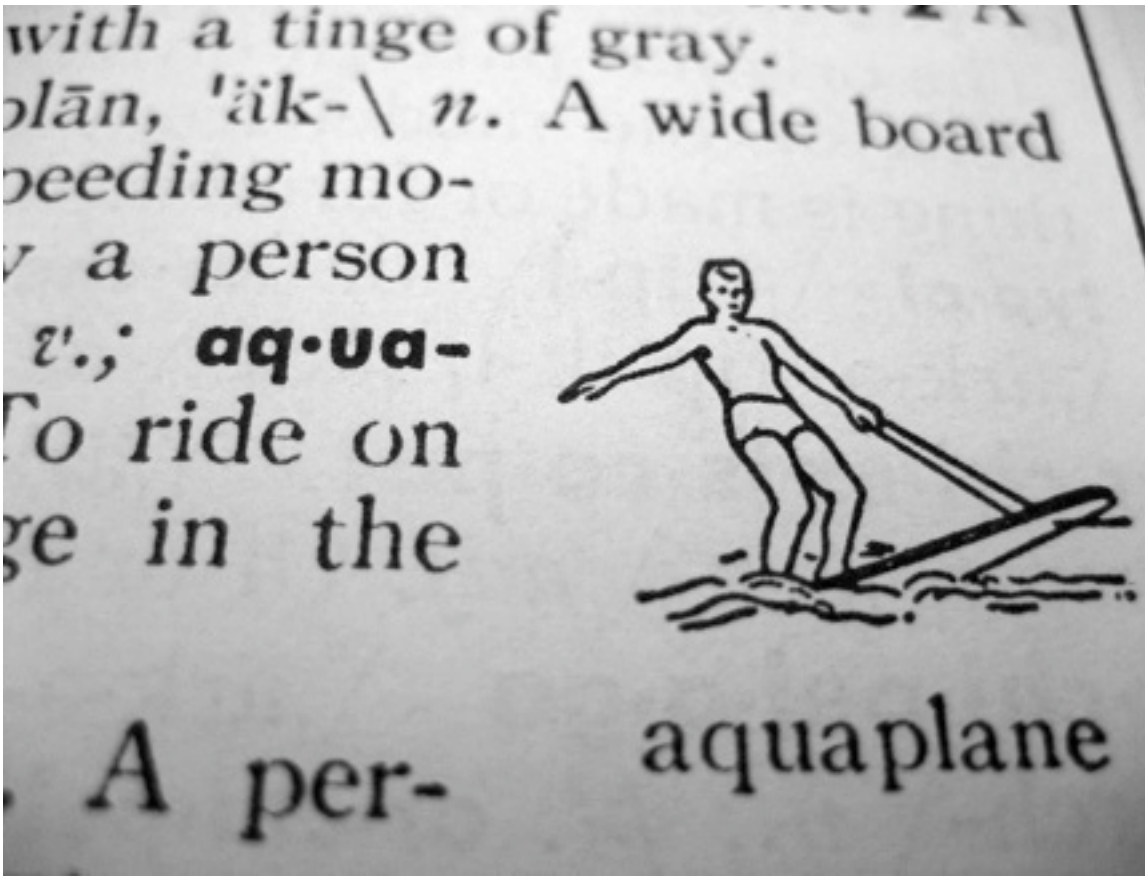

[a]kateeminen vapaus on suhteellisen tuntematon käsite Soklan opiskelussa. KTL:ssä sitä voi soveltaa tiettyjen rajojen puitteissa. Akateeminen vartti on se kun luento alkaa 15 minuuttia yli tasan, luennoitsija saapuu paikalle 15 minuuttia myöhemmin ja opiskelijat sitten 15 minuuttia luennoitsijan jälkeen. Niin, ja tietysti jokasyksyinen viestijuoksutapahtuma, jossa myös fuksisarja! Ja ei kun ilmoittautumaan! Akti toimii ainejärjestössäsi toiminnan tukena. Aktin muodostaa joukko opiskelijoita, joiden elämäntehtävä on aktiivisen toiminnan järjestäminen ainejärjestössäsi. Kaikkien opiskelijoiden apua tarvitaan yhteisten rientojen järjestämiseen. Liity siis sinäkin mukaan! Aleksandria on Kaisaniemessä sijaitseva kirjasto ja informaatiokeskus, jossa aivan liian usein tulet olemaan aivan liian myöhään esseitä kirjoittamassa ja kurssikirjoja etsimässä. Aleksandrian puolelle pääsee myös yöllä datailemaan. Alma on yliopiston sisäinen intranet. Almasta löydät oman sähköpostisi, laitoksen ja tiedekunnan infot, kirjaston hakukoneen, kurssi-ilmoittautumiset, ym., ym.. Amanuenssi on yliopiston ”opo”. Amanuenssi kuuluu laitoksesi henkilökuntaan ja hänen tehtäviin kuuluu vastata kaikkiin opiskeluun liittyviin kysymyksiin - niin mahdottomiin kuin mahdollisiinkin. Annankadun appron voi suorittaa kevätlukukaudella yhdessä illassa kiertämällä Annankadun baareja ja kuppiloita juhlien ja selviytyen hulvattomista tehtävistä, kuten juomalauluista ja alapää-aliaksesta. Appro on laajentunut nyttemmin Hesarille asti. [e]xcut eli ekskursiot ovat ylinopeasti ylibuukattuja tilaisuuksia päästä tutustumaan ihka oikeaan maailmaan yliopiston ulkopuolella. [f]uksi olet sinä, nauti! Fuksiaiset ovat syyskuun puolivälin railakkaat yhteisriennot, jossa testataan fuksiryhmien yhteenkuuluvuutta, luovaa hulluutta ja alkoholin vaikutusta nopeuteen. Parhaat myös palkitaan.

[h]aalarit on se riennoissa sinua suojaava turkoosi

mainoksin, merkein, tekstein ja julkkisten allekirjoituksin kirjavoitettu univormu, jonka suojissa löydät kadoksissa olleen lapsimielisyytesi. Haalarit niskaan ja aivot narikkaan. Helka on Helsingin yliopiston kirjastolaitoksen yhteinen atk-järjestelmä. HOPS eli henkilökohtainen opintosuunnitelma on väkerrys, jonka sisällöstä opettajatuutorisi on yleensä kiinnostuneempi kuin sinä itse. Käytössä myös eHOPS. HY on pitkästi ja epäytimekkäästi Helsingin yliopisto, ikioma opinahjosi. HYY eli Helsingin yliopiston ylioppilaskunta on se, johon me kaikki kuulumme ja joka kaiken yläpuolella huolehtii eduistamme. [i]DA on Pohjois-Haagassa, Ida Aalbergin tiellä sijaitseva opiskelijoiden sauna- ja illanviettotila, johon tutustutaan ekan kerran jo fuksipesiksessä. Integrointi on in. Opet opettaa lapsille liikuntatunnilla matikkaa ja matikan tunnilla liikuntaa; siis ei koskaan matikkaa ja aina liikuntaa…JEE. siis liikunnan avulla voi opettaa myös matikkaa ja lukuvuosi voi olla puolet lyhyempi. Ilmoittautuminen yliopistoon tapahtuu joka ikinen vuosi maksamalla HYY:n jäsenmaksu. Maksukuittia vastaan saa sitten mm. kallisarvoisen tarran opiskelijakorttiin, kalenterin ja opinto-oppaan, jne. [j]OO on joustava opinto-oikeus; jos haluat opiskella Helsingin yliopiston ulkopuolella, vaikka Oulussa sivuaineen, sinun on haettava joustavaa opinto-oikeutta. Hakemuksiin vastataan pääsääntöisesti JOO. [k]asvatustieteen päivät on marraskuussa toteutuva maanmainio tilaisuus tutustua muualla Suomessa opiskeleviin kasvatustieteilijöihin, sekä tietenkin kulloisenkin isäntäpaikkakunnan yöelämään. Kasvis on tomaatti, kurkku tai kasvatustieteen tai aikuiskasvatustieteen pääaineopiskelija. Valitse itsellesi mieleisin vaihtoehto. Konstruoida on käsite, joka sinun pitäisi jo tietää, kun olet tänne asti päässyt. Jos meni ohi, ota pääsykoekirja iltalukemiseksi. Ai jai. Kokous on monimuotoinen tilaisuus, joita järjestetään mm. ainejärjestösi Peducan, Akti-ryhmän ja Peduca-lehden nimissä. Oivallinen syy tavata opiskelukavereita, vaihtaa kuulumisia ja osallistua ainejärjestösi toimintaan. Kopiokortti on tuiki tärkeä läpyskä, jonka saat ostettua kohtuuhintaan esim. kirjastosta. Pidä sitä kuin kukkaa kämmenellä, sillä muutoin sen rypistynyt kulma aiheuttaa sinulle harmaita hiuksia jumiuttaessaan koko kopiokoneen juuri ratkaisevalla hetkellä. KTL eli Kauniit, Tiedostavat ja Lahjakkaat, siis Kasvatustieteenlaitos. Kurssi-ilmoittautuminen on nykyään sähköisesti WebOodissa suoritettava toimenpide, jonka seurauksena löydät nimesi erinäisten opintokokonaisuuksien läsnäololistoista. Tapahtuu pääsääntöisesti kahdesti vuoden aikana. Ei paniikkia. Tämän asian tiimoilta tuutorisi opastaa sinua ihan kädestä pitäen. [l]iitetiedosto on yleisesti osa sähköpostia. Tuntemattomien tällaisten avaaminen on turhankin extremeä puuhaa. Älä siis tee niin. Tämän liittäminen osaksi sähköpostia on oma taiteen lajinsa, mutta harjoittelulla hallittavissa oleva opiskelijan välttämätön taito. LTO eli lastentarhan opettaja, tuttavallisemmin lastu. LO eli luovat organisoijat, lontoolaiset omenat, lempeät orgasmit eiku organismit, liian onnelliset eli luokanopettajat. Luentosali on hiljaisuuden tyyssija. Näitä löytyy ympäri kaupunkia ja niiden tarkoitus on edistää opintoviikkojen kertymistä mikäli tajuat oikeasti opiskella etkä potea edellisen illan morkkista. Lukupiiri on ennen tenttiä kokoontuva porukka, joka ei ole jaksanut lukea koko tenttialuetta itse, vaan toivoo kuulevansa puuttuvat tiedot muilta. Lyyra on opiskelijakorttisi, jolla maksat UniCafessa halvemman hinnan ruoastasi, lainaat tenttikirjasi ja jolla saat terveydenhuolto- ja liikuntapalvelut sekä opiskelija-alennukset esim.VR:ltä ja Matkahuollosta. Läsnäolopakko on akateemisen vapauden mielenkiintoinen ilmentymä, jota laiminlyödessäsi joudut parhaassa tapauksessa tekemään kaksin verroin työtä opintopisteittesi eteen. [m]arinaria eli Helsingin yliopiston henkilöhakemistoa käytät kun haluat löytää kaimoja, ihastuksiasi, kurssikamujasi tai oi niin charmikkaita luennoitsijoitasi. Maksukuitti, tärkeä paperinpala, jolla todistat maksaneesi HYY:n jäsenmaksun. Pidä tallessa ja mukanasi. Merkki on haalareiden koristeena oleva neuloen, nitoen tai teippaamalla kiinnitetty kankainen tai muovinen tai muuten vaan tee-se-itse läpyskä. Merkkejä keräillään kuin kiiltokuvia kuusivuotiaana. Mikot ovat suurella todennäköisyydellä toisen vuoden luokanopeopiskelijoita. Minerva on meidän ihka oma oppimiskeskus Siltis 20R:ssä. [o]liviasta saa ruokaa ja siellä törmää usein uusiin, vanhoihin ja tuleviin tuttuihin. Olli on kolmannen vuoden luokanopeopiskelija. OP eli opintopiste on äärettömän väljä jopa lähes mielivaltainen määre kunkin kurssin suorittamiseksi vaadittavalle työmäärälle. Opinto-oppaat ovat sinun pyhät kirjasi. Niistä löytyy kaikki tarpeellinen tieto kurssien sisällöistä, tenttikirjoista, jne… Älä kuitenkaan hätäänny, jos ne aluksi ovat hepreaa, ne aukeavat kyllä. Monet opinto-oppaat ovat nykyisin myös sähköisessä muodossa. Opintosuoritusote on sähköisesti tilattava epävirallinen lista suorittamistasi opinnoista. Otteen on joskus kuultu olevan ajan tasalla. Opintotuki on se tilillesi tupsahtanut rahasumma, jonka vuoksi joka kuukauden viides päivä alat kuumeisesti odottaa seuraavan kuukauden neljättä päivää. Opiskelija-aktiivi on joka asian tiimoilta joka puolella hääräävä ja kaikkialla

näkyvä ja kuuluva kolleegasi. Kaikista muista aktiviteeteistään johtuen opiskelija-aktiivi on harvinainen itse opintojen suorittajana. Opiskelijanumero löytyy Lyyrastasi ja sitä udellaan mm. tenteissä. Tämä usein 9 numeroa käsittävä numerosarja olisi ehkä hyvä opetella oikein ulkoa. Oppimiskäsitys on päähän pinttynyt käsitys siitä, että tenttiä edeltävänä yönä toisella silmällä luettu sisällysluettelo riittää tenttikirjan perusajatuksen syvälliseen ymmärtämiseen.
Oppimispäiväkirja on palautettava kirjoitelma erinäisistä luentosarjoista. Em. laaditaan hyvin usein palauttamista edeltävän yön pikkutunneilla, jolloin koetat epätoivoisesti muistella kuukauden takaisen luennon asioita ja siellä kokemaasi jopa flow-tilaan verrattavissa olevaa oppimiselämystäsi. Osakuntiin voi liittyä kuka vaan ja siellä voi tavata oman kotipaikkakunnan muita opiskelijoita. Voit liittyä oman paikkakuntasi osakuntaan tai siihen, joka järjestää parhaat bileet.

[p]edagogiikka on mielenkiintoinen ja käyttökelpoinen kasvatustieteen termi, jonka salaperäinen suhde didaktiikkaan toivottavasti selkenee sinulle opintojesi myötä. Pedagoginen kahvila on KTL:n opiskelijoiden ja opettajien kohtaamispaikka. Kahvin ja pullan ääressä pääsee visioimaan uutta ja uljaampaa tulevaisuutta ja vaikuttamaan opetukseen. Peduca-lista on sähköpostilista ja tärkeä tiedotuskanava ympäristösi tapahtumista. Tuutorisi neuvovat miten, listan kautta sinua pommitetaan varmasti. Portfolio on opiskeluaikanasi tuottama paketti kehittymisestäsi ”valmiiksi” (välihuomautus: en ole koskaan valmis). Sisältää mitä vain ja missä muodossa vain, mutta kuitenkin kaiken. Pääaine on oman valintasi mukaan esim. shampoo, aikuiskasvatustiede, hiuslakka, kasvatustiede tai muotovaahto.[s]iltis eli Siltavuorenpenger on meidän kaikkien käyttäytymistieteilijöiden majapaikka. Sitsit eli pöytäjuhlat ovat ruokaa, ruokajuomaa ja juomalauluja sisältävä korvaamattoman arvokas yhdessäolon ilmentymä. Näitä bileitä ei kannata missata. Niistä puhutaan pitkään ja hartaasti. SOOL on kaikessa komeudessaan Suomen Opettajaksi Opiskelevien Liitto.Speksi on musiikkipitoinen satiirinäytelmä, jonka näyttelijät harjoitusten myötä alkavat pikkuhiljaa muistuttamaan toisiaan. Lähde mukaan jos haluat uuden perheen ja vieroitusoireita. SPSS eli Sangen Pirullinen SekaSotku on atk-ohjelma, joka suorittaa kvantitatiivisen harjoitustyösi kyselylomakkeista ulos täysin käsittämättömiä lukemia, joiden pohjalta voit perustellusti väittää äitisi edellisen ammatin olevan yhteydessä siskosi kaiman serkun oppimisvaikeuksiin. Suokki eli Suomenlinna on moniuloitteinen linnoitussaari Helsingin edustalla. Peducalaisten syksyisen kynttiläillan tapahtumapaikka. [t]alvipäivät ovat SOOLin järkkäämät vuotuiset karkelot helmikuussa. Ensi keväänä suuntaamme kohti Pohjois-Karjalaa Savonlinnaan. Sinäkin olet tulossa. Tuutori on yliopiston kouluttama jokapaikanhöylä, jolta voit kysyä mitä, missä, milloin ja häh? Ota rohkeasti yhteyttä. Tuutorit on suunniteltu sinua varten. TVT-ajokortti on pakollinen opintosuorite, jonka voit hankkia TVT-tentissä.

[u]niCafe ei nimensä mukaan aiheuta suoranaisesti väsymystä. Joitain oireita uneliaisuudesta voi olla havaittavissa jälkeenpäin veren pakkautuessa täyden vatsan ympäristöön. UniCafe on siis ravintola, jonne fuksinkin ohjastaa pelkkä vaisto nälän yllättäessä. Lähin vatsan täyttäjistä on Siltiksen Olivia, mutta myös kaikki muut UniCafet ovat käytössäsi. UniCard on Lyyran syrjäyttämä Helsingin yliopiston opiskelijayhteisön yhteinen opiskelijakortti. [y]THS eli ylioppilaitten terveydenhuoltosäätiö on paikka, jonka edullisia terveydenhuoltopalveluita olet oikeutettu käyttämään maksettuasi HYY:n jäsenmaksun. Pääkallopaikka sijaitsee Töölössä. Ylkkäri eli Ylioppilaslehti putoaa postiluukustasi muutaman viikon välein sisältäen niin hauskuutusta kuin tanakkaa asiaakin. Yölaina tarkoittaa lupaavasta nimestään huolimatta vain lainaustapahtumaa, jossa tenttikirjan saa lainaksi yhden vuorokauden ajaksi tiedekunnan kirjastosta.

[w]ebmail on tuleva ykkössähköpostisi eli elintärkeä tiedotuskanava, jonka avulla pysyt mukana menossa ja meiningissä. Muista lukea päivittäin. WebOodi on yliopistomme opintojen tukijärjestelmä, jonka kautta voit ilmoittautua kursseille ja katsoa suorittamiesi kurssien arvosanat.

Kiinnijäämisen jännitystä etsimässä ...

ELÄKÖÖN LIPUTTA MATKUSTAMINEN!

■ Liputta matkustaminen on suuri seikkailu. Ennemmin tai myöhemmin jää aina kiinni, vaikka kuinka roikkuisi ensimmäisen ulosmeno-oven kohdalla tai väijyisi leimauskoneen vieressä. Kiinnijäämisen jännitys pitää voimissa ja kannustaa yhä uskomattomampiin suorituksiin. Ja kun ammattilainen jää kiinni, veri punnitaan. Vastaiskut on kohdattava selkä suorassa ja pystypäin.

Kiinnijäämistilanteessa jakaudumme neljään perustyyppiin: pakenijoihin, ennakoijiin, näyttelijöihin ja vammaryhmään. Pelkästään yhtä tyyppiä edustavia on vaikea löytää, useimmat omaksuvat eri tyyppien ominaisuuksia tilanteiden mukaan.

PAKENIJA turvautuu pakoon. Sinistä vastustajaa paetaan hinnalla millä hyvänsä. Agressiivisuus nousee helposti pintaan puolella jos toisellakin. Kun ulos on päästävä, ei voimia eikä keinoja kaihdeta. Eräs opiskelija sai vakavia vammoja "sinivuokon" purressa häntä käsivarteen. Pakenijan on oltava häikäilemätön ja kekseliäs.

ENNAKOIJA ottaa huomioon tulevat riskitilanteet. Hän kuljettaa mukanaan yleensä kymmenen kerran lippua, jonka voi hätätilanteessa huomaamattomasti leimata. Ennakoija selviää usein pelkällä säikähdyksellä. Toisaalta vastapuoli saattaa ennakoida ennen Ennakoijaa estämällä salaleimaukset. Myös kanssamatkustajat saattavat kavaltaa hyväuskoisen leimaajan.

■ KOETTU ON

Ennakoija osaa hoitaa suhteita ympäristöönsä. Hän ei luota kehenkään ja hymyilee kaikille.

NÄYTTELIJÄ tarjoaa unohtumattomia elämyksiä muille matkustajille. Suosituimmat esitykset löytyvät linjalta nuoruus - viattomuus - tietämättömyys - sulo. Usein vastustajat häkeltyvät täydellisen näytännön edessä. Vain taitelijan oma mielikuvitus asettaa rajat. Miksi ei heittäytyisi velkojan kourissa olevaksi viiden nälkäisen lapsen yksinhuoltajaksi? Entäpä himoa tirisevä kielisuudelma ventovieraan vierustoverin kanssa? Kuka tohtisi tulla rakastavaisten väliin?

VAMMARYHMÄ muistuttaa näyttelijöitä. Toinen toistaan hurjemmat sairaskohtaukset pelastavat kiinnijääjän. Huomion herättäminen on tärkeätä. Epilepsia on menettämässä suosiotaan vaahdon hankaluuden vuoksi, tilalle ovat nousseet erilaiset klaustrofobiset kohtaukset. Äänen kursailematon käyttö ja aidon kauhuisat eleet raivaavat tien ulos.

Vaihtoehtoja on runsaasti. Erään maineikkaan kiinnijääjän tiedetään käyttäneen autismia. Hän puristaa edessä olevaa selkänojaa valkein rystysin, tuijottaa lasittunein silmin eteensä ja mutisee epäselvästi.

Jos kuitenkin jää häviölle, toivoaan ei saa menettää. Ammattilainen osaa tunnustaa alakyntensä. Käytöstavat on muistettava, vastustajaa kunnioitettava! Häiriköintiin sortuminen on alhaista.

Ja loppujen lopuksi draamahan on vasta puolivälissä. Maksulappu on vain paperia. Saattaa olla, että ottaessasi nöyränä ja kiittäen rangaistuksen vastaan sinut muistetaan, maksua ei peritä. Ja vaikka maksua ei unohdettaisikaan, älä lannistu. Muistutukseen liittyvä ulosottomaksu on vain parikymppiä. Koeta luoda läheinen ja hellä suhde omaan ulosottoviranomaiseesi. Oppikaa toisistanne ja nauttikaa uudesta ihmissuhteesta! Läheisen kaipausta on usein vaikea kestää.

Eräässä tapauksessa kiinnijääneen uusi ystävä otti hädissään yhteyden Keski-Suomeen kiinnijääneen kotipaikkakunnalle, löytämättä silti kaivattuaan.

J.A

PEDUCALEHTI
julkaisee klassikkojuttuja vuosikymmenien takaa.

VOIKO OPETTAJA OPETTAA KANSALAISTOTTELEMATTOMUUTTA?

Viime syyskuussa marssi Aleksis Kiven ala-asteen opettajia luokkineen kouluvirastoon. He pitivät mielenosoituksen, jossa vastustettiin kouluviraston aikeita siirtää Aleksis Kiven koulun tiloja viraston omaan käyttöön. Kouluvirasto reagoi asiaan pyytämällä tarkat selvitykset tapahtuman opetustarkoituksesta. Peiliin katsomista ei tiettävästi tapahtunut. Entä tekivätkö opettajat oikein?

■ NÄKÖKULMA

Ennen kuin kansalaistottelemattomuutta voidaan opettaa tai olla opettamatta, täytyy miettiä, mitä kansalaistottelemattomuus on. Se ei ole terrorismia, sillä terroristit esimerkiksi käyttävät väkivaltaa pelotellakseen poliitikkoja, joiden toivotaan ottavan huomioon myös terroristien intressejä.

Kansalaistottelemattomuuden perusperiaate on väkivallattomuus. Sen tekijät myös vastaavat teoistaan mahdollisiin oikeudenkäynteihin saakka. Tavoitteena on herättää ihmiset vastustamaan yhteiskunnallisia epäkohtia, joiden poistamiseen poliitikkojen voimavarat, tahto tai rohkeus eivät riitä.

Greenpeacen iskut tai joukkotottelemattomuus Moskovassa elokuussa vallankaappauksen aikana ovat parhaita esimerkkejä onnistuneesta kansalaistottelemattomuudesta. Myös opintotukimielenosoituksessa opiskelijat vastustivat demokraattisesti valitun hallituksen toimenpiteitä.

Mutta mitä tämä kaikki opettajalle kuuluu? Lakihan on laki ja esivaltaa on kunnioitettava (myös Husseinia ja Hitleriä).

Eikä opettajistakaan kukaan ole kävellyt punaisia valoja päin (edes öisin). Tai ollut päihtyneenä julkisella paikalla tai ajanut ylinopeutta!

Mutta: Suomen tuomareiden tärkeimpiä ohjeita ovat seuraavat:

a) Mikä ei ole oikeus ja kohtuus ei voi olla lakikaan.

b) Peruskoulun opetussuunnitelman keskeisin tavoite on "kasvattaa kriittisiä ja itsenäiseen ajatteluun pystyviä yksilöitä".

Eikö tähän kaikkeen pääsisikin paremmin, kun lakien opettelemisen sijasta kouluissa keskusteltaisiin lakien merkityksistä? Ja kiltin pulpetissa kyyhöttämisen sijaan oppilaita opetettaisiin vaikuttamaan omaa elämäänsä koskeviin epäkohtiin.

Eiköhän meillä ole tarpeeksi esimerkkejä siitä, mihin johtaa totalitarismi, joka ei anna kansalaisilleen mahdollisuuksia vaikuttaa.

Eivätkö suomalaiset juuri valita vaikuttamismahdollisuuksiensa vähäisyyttä samalla kun poliitikot puhuvat roskaa ja ansaitsevat fyrkkaa?

Kyllä kansanvaltaisen demokratian pitää pystyä siihen, että kansalaisilla on mahdollisuus puuttua epäkohtiin. Niin kauan kun kansalla ei muita mahdollisuuksia vaikuttamiseen ole, on kansalaistottelemattomuus ainoa vaihtoehto.

Niinpä ehdottaisinkin Hytölle, että OKL:n opintoihin sisällytettäisiin kurssi: "Kuinka opetan kansalaistottelemattomuutta ala-asteella". Vaikka sen kuuluisan vaihtomuovipomppukurssin tilalle.

HEIKKI PAJUNEN

Pitäisikö OKL:n opetusohjelmaan sisältää kansalaistottelemattomuuskurssi esimerkiksi luonnonsuojelun onnistumiseksi? Kansalaistottelemattomuuden ansiosta venäläismielisten vallankaappausyrityksiin kukistettiin Virossa keväällä 1990.

WHAT WE DO WELL
LEARN TO MONETIZE
LEARN TO SAY 'NO'
HOORAY!
WHAT WE WANT TO DO
LEARN TO DO THIS BETTER
WHAT WE CAN BE PAID TO DO

Sekalaista seurakuntaa vai aivan erityisiä osaajia?

MIKKO LEHTONEN *Specia ry opiskelijavastaava, Akavan Erityisalojen opiskelijatoimikunnan pj*

Specia tervehti peducalaisia lehtenne viime numerossa kuvauksella ammattijärjestötoiminnan ja tutkinto-opintojen yhteensovittamisesta. Tämänkertaisessa tekstissä pohditaan järjestöelämää ja - kenttää Specian ulkopuolella. Periferiayliopiston pikkupoika oli ihmeissään ammattiyhdistysmaailmassa, kun kuvaan astuivat Akavan Erityisalojen opiskelijatoimikunta ja -toiminta.

Ammattijärjestöt markkinoivat osaamistaan palveluidensa kautta – liittymisen vastineena saadaan rahanarvoisia etuja. Totta, mutta yhä yleisemmin järjestöt muistuttavat merkityksestään tarjoamalla kulttuurisia resursseja asiantuntijaidentiteetin rakentamiseksi. Oletko ainut kasvatus- tai käyttäytymistieteilijä työpaikallasi? Tule Specian kasvatustieteilijäpäivään keskustelemaan ammatillisesta ja koulutuksellisesta yhteenkuuluvuudesta tai lue aiheesta lisää ammattijärjestön gradupankki-palvelun julkaisuista. Kuulostaako tutulta: ”Tule ja tutustu vertaisiisi, et ole yksin.”

Toisin kuin monet vertaisopiskelijani koulutuksen suunnittelun, henkilöstön kehittämisen ja (aikuis-)kasvatustieteellisen tutkimuksen syvissä vesissä, tiesin millaisiin työtehtäviin haluan työllistyä tutkinto-opintojeni jälkeen. Polku eheään asiantuntijuuteen oli selkeä, tienviittoina olivat kurssikirjat ja odotukset tulevasta työurasta. Orastavaa asiantuntijaidentiteettiä koetteleva epävarmuus alkoi painaa hartioitani sinä päivänä, kun minut rekrytoitiin Akavan Erityisalojen opiskelijatoimikuntaan. Jos olisin tuolloin tiennyt, millainen etsinnästä vielä muodostuu, olisin mahdollisesti juonut kahvini loppuun, kiittänyt kohteliaisuudesta ja jatkanut toimintaa Speciassa – jatkanut elämääni pienessä lasikulhossa.

Kysymys ei ollut siitä, ettenkö olisi tunnistanut itseäni kasvatustieteilijäksi. Haasteena oli oppia tunnistamaan, miten (specialainen) kasvatustieteilijä tai humanisti sijoittuu muiden akavalaisten joukkoon. Opiskelijatoimikunnan ensimmäinen kokous oli orientoiva oppitunti. Toimiston aulassa minua tervehti kulttuurintuottaja, filologi pohti omaa ammattijärjestöään, liittyäkö Speciaan vai esimerkiksi Kääntäjien ammattiliittoon, kokouspöydässä vastapäätäni istuutui viittomakielentulkki, keskustelun avasi toimintaterapeutti. Jos toimikunta oli matala rantavesi, ensivierailu Akavan Opiskelijavaltuuskunnassa AOVA:ssa edellytti jo hyvää uimataitoa, jalat eivät tavanneet enää pohjaa. Tuolloin neuvottelupöytään istuutuivat kauppatieteilijät, insinöörien ja diplomi-insinöörien syvät rivit ja arkkitehdit. – Mikä on kasvatustieteiden painoarvo? Onneksi mukana oli tuttuja SOOL:sta.

On yksinkertaista todeta specialaisen kasvatustieteilijän kuuluvan Akavaan, korkeastikoulutettujen keskusjärjestöön, Akavan Erityisalojen – pieniä ammattiyhdistyksiä kokoavan liiton kautta. Sen sijaan horisontti siintää kaukana: Olenko specialainen vai millä perustein identifioidun Akavan Erityisaloihin,

SPECIA

koenko kenties Akavan ensisijaiseksi kodikseni? Akavan Erityisaloihin kiinnittäytyminen ja specialaiseksi kasvaminen vei minulta kymmenkunta seminaaria ja kokousta kahden vuoden aikana. Ei välttämättä lohdullista kuultavaa opintojaan aloittelevalla opiskelijalle, jolla ei ole ajatustakaan tulevista työtehtävistään tai tietoa ammatillisesta järjestäytymisestä. Ajanhengen mukaisesti vastausta voi kuitenkin etsiä erilaisesta osaamisesta, moniammatillisuudesta ja näkökulmien avartamisesta. Opiskelijatoimikunta käynnistää kuluvan kevään aikana kummitoimintansa Akavan Erityisalojen opiskelijajärjestöjen aktiiveja tapaamalla. Tarkoituksena on tutustua aivan erityisiin osaajiin eri vertaisammattiyhdistyksistä, tarjota viestintä- ja kokemustenvaihtoväylän ammatillisesta vaikuttamisesta kiinnostuneille ammattiyhdistysrajoja ylittäen.

Specialainen kasvatustieteilijä on siis aivan erityinen osaaja muiden asiantuntijoiden joukossa, läsnä on sekä jotain yksilöllistä että yhteisöllistä, alkuperäisen ay-hengen mukaisesti joukossa on voimaa. Tässä tapauksessa joukkoa eivät yhdistä yhteinen tutkinto tai ammattinimike, vaan erityinen korkeakoulutukseen perustuva osaaminen: kulttuurin, hallinnon ja liike-elämän asiantuntijatehtävät.

Jos haluat ulos omasta ammatillisesta tai koulutuksellisesta lasikulhostasi, tule mukaan toimintaan tai ota rohkeasti yhteyttä. Specia ja Akavan Erityisalojen opiskelijatoimikunta toivottavat hyvää kesää kaikille. Oman asiantuntijaidentiteetin etsinnän voi aloittaa liittymällä joko Specian tai Akavan Erityisalojen Facebook -ryhmiin, mikäli verkkoverkostoituminen on itselle se omin tapa kuulua joukkoon.

_KUVATAITEEN SIVUAINEEN GALLERIA

Kampuksellamme syntyy vuosittain pysäyttävää kuvataidetta. Peducalehden kameraryhmä ikuisti sivuaineopiskelijoiden näyttelyä ”Tämäkö taidetta?!” sen purkuvaiheessa.

AAPO HUHTA *kuvat*

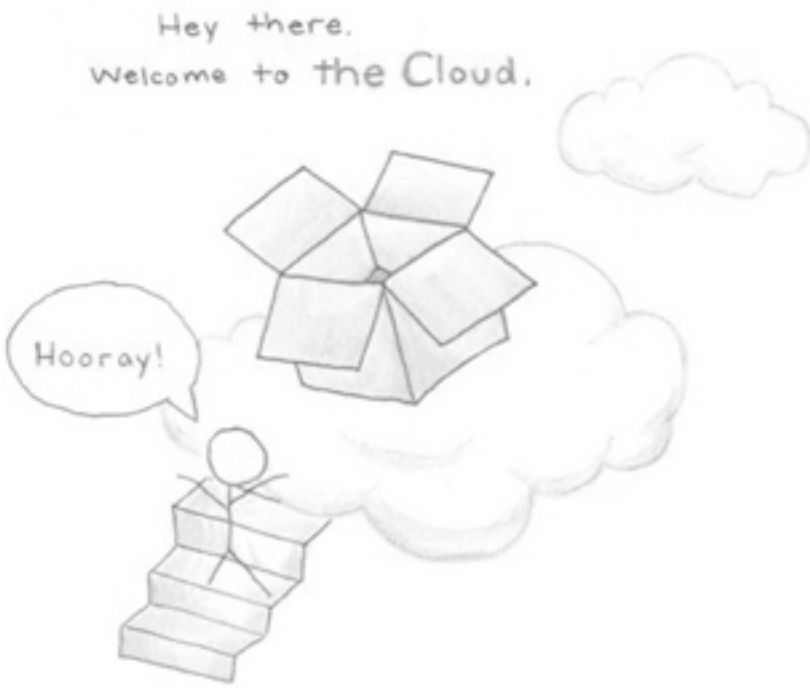

Fuksin datahanska

JOONA-HERMANNI MÄKINEN *teksti*

Tekniikka ei yleensä toimi ja yliopiston TVT-opetus on loputtoman keskittynyt ohjelmistomonopolin kalliisiin ja hankaliin tuotteisiin. Kirjalliset duunit helpottuvat ja mahdollinen backup-katastrofi vältetään, kun ottaa käyttöön ilmaisia ja mukavia apuvälineitä.

Dropbox. "Kaikki opiskeluduunit tänne." getdropbox.com

2 GB:n kansio, jonka sisältöön pääset käsiksi kaikkialta. Yliopiston koneilla kansion tiedostoja voi käyttää nettiselaimesta, kotona suoraan tietokoneiltasi. Upea käyttää, helppo asentaa. Peducalehti taitetaan tällä.

Google Docs. "Projekteja etänä." docs.google.com

Tekstinkäsittelyohjelma netissä, jonka tiedostoja voi muokata reaaliajassa useampi henkilö. Projektimuotoisessa tekstintuottamisessa kätevä. Esimerkiksi opettajaopiskelijoiden praktikumissa Google Docs mahdollistaa sen, ettei tarvitse parin kanssa istua yöhön asti koululla, vaan voi suunnitella trendikkäästi etänä.

Niksivinkit toimivat kaikessa. Mac/PC/Linux & kaikki nykyselaimet.

bilesyksyn tapahtumakalenteri

Kalenteri esiin, ettet missaa parhaimpia bileitä!

ANNA-MARIA LEOGRANDE & SUVI KYTÖHARJU *teksti*

ENNAKKOPIKNIK
Ensimmäinen mahdollisuus päästä tutustumaan uusiin opiskelukavereihin ja tuutoreihin. Luvassa rentoa yhdessäoloa ja hyvää meininkiä!

28.8 perjantaina kasvisfuksien ennakkopiknik

29.8 lauantaina luokanopefuksien ennakkopiknik

SYKSYN EKAT BILEET
2.9 keskiviikkona AKK:n järkkäämät legendaariset ekat bileet! Bileissä tapaat kaikki tiedekunnan uudet fuksit ja tuutorit

KASVISTEN ILLANVIETTO
4.9 perjantaina kasvisten riemukas illanvietto Conduksen tiloissa Rexissä

LUOKANOPETTAJIEN RISTEILY
4.9 perjantaina luokanopet valloittavat itämeren risteilemällä

YLIOPISTON AVAJAISKARNEVAALIT
7.9 maanantaina yliopiston lukukausi starttaa, tästä se akateeminen elämä virallisesti alkaa! Järjestöt esittäytyvät keskustakampuksella, tule noutamaan ekat haalarimerkit. Illalla biletetään Vanhalla

SUOKKIPIKNIK
9.9 keskiviikkona Peduca järjestää piknikin Suomenlinnan upeissa maisemissa. Tiedossa leikkiä, laulua ja kivaa yhdessäoloa. Ota mukaan lämmikettä ja tuikku kynttilämerta varten

FUKSIPESIS
15.9 tiistaina fuksit ja vanhat opiskelijat ottavat mittaa toisistaan pesiksen merkeissä.

FUKSIAISET
Uusien opiskelijoiden siirtymäriitti yliopistoelämään. Fuksiaisia vietetään perinteisesti teeman mukaisesti pukeutuen ja rasteja kiertäen. Varaudu lahjomaan rastinpitäjiä ja tekemään asioita, joita et olisi koskaan uskonut tekeväsi. Iltaa jatketaan pitkälle aamuun Helsingin yöelämässä. Ajankohta selviää myöhemmin

AMAZING RACE
1.10 torstaina seikkaillaan ympäri Helsinkiä leikkimielisesti kisaten

PEDUCAN VUOSIJUHLA
17.10 lauantaina juhlistetaan rakkaan ainejärjestömme Peducan synttäreitä. Koe akateeminen juhla ja ole päivän prinsessa tai prinssi

SITSIT
Akateeminen pöytäjuhla, joka on astetta rennompi kuin vuosijuhlat. Sitseillä syödään, juodaan, lauletaan juomalauluja ja pidetään puheita. Näissä kemuissa et tylsisty!

22.10 torstaina CONDUKSEN FUKSISITSIT

28.10 keskiviikkona CONDUKSEN SITSIT

13.11 perjantaina PEDUCAN FUKSISITSIT

Lisää tapahtumia tulossa vielä syksyllä, joten ole tarkkana!

Fudista, tieteenfilosofiaa ja postmodernismia

KAUKO KOMULAINEN *teksti*

Hyvät luokanopettajakoulutukseen valitut, onneksi olkoon! Osa teistä on läpäissyt valintaseulan takavuosina, ja tämän syksyn tulokkaat pääosin viime keväänä. Subjektiivisiin kokemuksiini pohjaten väitän, että nykyinen tieteellinen luokanopettajakoulutus voi monessa mielessä muuttaa elämänkulkua. Pääoptio on yhtäältä se, että koulutus tarjoaa itse kullekin tilaisuuden kehittää pedagogisia valmiuksiaan ja omaksua didaktisia välineitä. Niiden avulla voi menestyksellä toteuttaa itseään luokanopettajan rikkaassa ammatissa, jossa yksikään päivä ei ole samanlainen. Toisaalta maisteriopinnot antavat monenlaisia valmiuksia, joita voi hyödyntää paitsi harrastustoiminnassa myös muilla inhimillisen kulttuurin alueilla.

Allekirjoittanut aloitti opinnot Helsingin yliopiston opettajankoulutuslaitoksessa (nykyinen Soveltavan kasvatustieteen laitos) vuonna 1979, jolloin käynnistyi ensimmäinen luokanopettajan maisteripohjainen koulutusohjelma. Koulutukseen tullessani oli ajatuksenani valmistua mahdollisimman nopeasti luokanopettajaksi ja sen jälkeen opettajantoimen ohessa harrastaa jalkapalloa ja kouluttautua juniorivalmentajaksi. Mutta elämässä, ja opiskelijaelämässä etenkin, ei kaikki mene niin kuin on suunnitellut – onneksi. Ja vaikka opintojen alussa ennätin jopa ajatella, että maisteriopinnot vain (turhaan) pitkittävät valmistumista, eivät tällaiset ajatukset olleet kovin kauan päällimmäisinä, vaan jossain vaiheessa ensimmäisen opiskeluvuoden aikana akateemiset pyrinnöt imaisivat tulokkaan mukaansa. Pian entisestä urheilupainotteisesta elämästä olivat jäljellä vain jalkapallopuulaakin matsit, joihin osallistuimme perustamallamme OKL:n Pedakoomikot-joukkueella.

Ensimmäisten opiskeluvuosien kuluessa olivat ajattelumme kehityksen kannalta tärkeitä ne kurssimme opiskelijat, jotka toimivat ainejärjestössä ja Peduca-lehden toimituksessa. He aktivoivat porukkaa siinä määrin, että meistä vähän hitaammin reagoivistakin tuli lehden avustajia. Ajattelumme suuntaajia olivat Peduca-lehden esille nostamista keskusteluista mm. tieteenfilosofiaa sivunnut debatti, joka silloisen nk. positivismikiistan jälkimainingeissa kosketteli määrällisen (kvantitatiivisen) ja laadullisen (kvalitatiivisen) tutkimuksen ominaisuuksia ja keskinäisiä suhteita. Ajassa liikkuivat myös kasvatustieteen autonomisuutta ja monitieteisyyttä koskevat kysymykset, joiden suhteen väänsimme peistä. Jälkikäteen ajatellen olimme onnekkaita siinä mielessä, että ajankohta nosti esille kannanottoihin innoittavia aktuelleja kysymyksiä.

Moniaalle versovassa postmodernissa nykykulttuurissa ovat vastakohtaisuudet liudentuneet ja on ehkä vaikeampi löytää sellaisia teemoja, jotka olisivat ajattelun kehitystä innoittavia; voisiko yksi olla opettajankoulutuksen haasteet postmodernissa nykykulttuurissa? Se – kuten kysymys kasvatustieteellisestä postmodernismista ylipäänsä – on jäänyt Suomessa vähälle huomiolle.

Kuluvan vuoden syyskuun 10. päivänä vietämme maisteripohjaisen luokanopettajakoulutuksen 30-vuotisjuhlaa. Niinpä on syytä todeta, että Suomi oli aikanaan ensimmäinen - ja on vieläkin ainoa - eurooppalainen maa, jossa luokanopettajat suorittavat ylemmän korkeakoulututkinnon. Toisaalta Suomeenkin maisterikoulutus saatiin pitkäkestoisen suunnitteluprosessin sijasta onnellisen sattuman satona: 1970-luvun loppupuolella oli meneillään tutkinnonuudistuksiin tähdännyt yliopistouudistus, jonka myllerryksissä tehtiin myös maisteripohjaisesta luokanopettajan tutkinnosta esitys, joka vähän kaikkien yllätykseksi meni läpi.

Jos maisteripohjaisen luokanopettajakoulutuksen syntyprosessi oli suhteellisen helppo, on myöhempi kehityskulku ollut haasteellisempi. Melko pian uudistuksen jälkeen alkoi nimittäin voimakas kritiikki. Ensin turkulaiset kasvatussosiologit Osmo Kivinen ja Risto Rinne olivat 1980-luvun lopulta alkaen sitä mieltä, että alaluokkien oppilaat eivät tarvitse maisteritasoista opetusta, vaan luokanopettajien koulutus pitää siirtää opistotasoiseksi (nyk. AMK-taso). Perusteena heillä oli sitkeästi elinvoimansa säilyttänyt käsitys siitä, että pienten lasten opettamisessa ei (jostakin epäselväksi jääneestä syystä) tarvita maistereita. Pienten koululaisten tietoa voivat aivan hyvin annostella farmaseuttimaiset opettajat, jotka ottavat opetuksessaan tarvitsemansa tiedon elementit tieteellisen tutkimuksen tuottamilta ”apteekin hyllyiltä”. Argumentin absurdin perustan paljastaa vertaus siihen, että jotkut lääkärikunnan edustajat vaatisivat lastenlääkärien koulutuksen siirtämistä yliopistosta ammattikorkeaan.

Kyberneetiikan professori Yrjö Ahmavaara puolestaan syytti 1990-luvulla peruskoulua ja sitä tukevaa opettajankoulutusta siitä, että ne tasapäistävät kansakuntaa. Ääni muuttui kellossa vuonna 2001, jolloin julkaistiin ensimmäiset Pisa-vertailut eurooppalaisten maiden koulujärjestelmistä. Suomi sijoittui kärkipäähän kaikissa keskeisissä aineissa, ja niiden tulosten myötä vaimenivat voimakkaimmat opettajankoulutuksen ja peruskoulun kriitikoiden äänet. Hyvällä syyllä voimme siis pian juhlia muun muassa sitä, että pian 30-vuotias maisteripohjainen luokanopettajakoulutus on säilyttänyt asemansa.

> ”Nykyinen tieteellinen luokanopettajakoulutus voi monessa mielessä muuttaa elämänkulkua.

WWW

tie onneen

Peducan etusivulta pääset LED-valonnopeudella varaamaan tenttikirjoja, lukemaan sähköpostit ja seuraamaan opintopisteiden kertymistä.

liitutaulu

Blogi on kivaa luettavaa. Peducan cybertoimittajat naputtavat tapahtumista, ilmiöistä, fiiliksistä ja päräyttävästä popkulttuurista. Lue, kommentoi & tule toimittajaksi!

galleria

Bileiden, keikkojen, julkkareiden & mielenosoitusten meininki tallennetaan muistikorteille. Peducan kuvagalleriasta näkee tunnelmat myös vuosien takaa.

peduca.fi

liitutaulu.
PEDUCALEHTI
Vuoden ensimmäinen Peducalehti on painossa. Lehti julkistetaan ravintolan musiikin, luoman ja taiteen kera.

blogi.peduca.fi

SONJA RAUNIO *kuvat*

Anna-Maria, Susanna,
Emmi, Suvi,
Hanne, Sonja

Kata, Sini,
Nina, Hanna

AAPO HUHTA *kuvat*

Suvi, Piia,
Virpi, Katriina,
Sebastian, Kimmo

Hanna, Karri,
Gerissa, Martina

TUUTORIT

Sami, Katri,
Anne-Mari, Krista

lehti.peduca.fi

KEITTIÖEMOOTIOPSYKOLOGIAA ja ELÄMÄN FILOSOFIAA

SUVI PULKKINEN *teksti*

Ärsyttää. Ärsyttää ihan mielettömästi. Katse on tiukasti ohjautunut yhteen kiintopisteeseen, kädet ovat sulkeutuneet nyrkkiin ja suu on mutrussa. Ympärillä olevat ihmiset tuntuvat naurettavilta tai vähintäänkin idiooteilta. Mies, joka puhuu murretta unicafeen pöydässä, on täysi dorka. Proffa, joka ei ymmärrä oppimispäiväkirjojeni syvällistä sanomaa, on kalkkiutunut vanha ämmä. Elämä on typerä pelle.

Mielessä pyörii jatkuva ajatusketju, joka etsii ärsytykselle syytä ja oikeutusta. Eiväthän tunteet itsestään synny – jonkin on pakko olla vialla jos kerran tuntuu pahalta, jonkin asian ympärilläni on muututtava. Pitäisikö syödä jotain, juoda kahvi, polttaa tupakka, ottaa nokoset? Tai ehkä poikaystäväni pitäisi olla vähemmän kiltti, kaverini kuunnella minua enemmän, bussin tulla kerrankin ajoissa tai auringon paistaa taivaalla kirkkaammin. Ei, tuskin mitään näistä.

Tunteet ovat tosia riippumatta siitä keksiikö niille järkevää selitystä. Ihmiselle on ominaista selitysten hakeminen kaikkiin elämän ilmiöihin, mutta voiko tunteita asettaa rationaalisen mielen analysoitavaksi? Nehän ovat tunteita! Anthony De Mello kirjoittaa kirjassaan Havahtuminen siitä, että ihmiset eivät oikeasti halua olla onnellisia. Sen sijaan, että he poistaisivat kipua, he yrittävät lievittää sitä. Päänsärkyyn otetaan särkylääke, sydänsuruihin suklaa, stressiin olut. Yksi tapa lievittää kipua on myös tyhjänpäiväinen lörpöttely, tunteiden analysoiminen ja järkeistäminen.

Älä yritä selittää tunteita. Elä ne vahvasti ja talleta ne kuin lahjana Jumalalta. Tunteet ovat villihevosia, järki ei koskaan kykene kesyttämään niitä täydellisesti. (Paulo Coelho)

Tunteet kertovat meille ketä me olemme, mitä me koemme. Tunteina kipu ja mielihyvä toimivat perusarvostuksien pohjana; mikä tuottaa kipua minulle ja muille on pahaa, mikä mielihyvää on hyvää. Omien tunteiden vähättely kertoo itsearvostuksen puutteesta. Jos tunteensa kätkee, jää niiden vangiksi.

Tunteiden voi antaa virrata, kuunnella mitä niillä on sanottavaa, selittelemättä niitä itselle, juoksematta niitä karkuun, vangitsematta niitä sisäänsä. Ärsytykselle voi hymyillä, sen voi toivottaa tervetulleeksi. Sitä voi rakastaa. Mutta toisinaan se on ihan helvetin hankalaa.

Kuunnellessani tunnemyrskyäni päädyn yleensä aivan toisenlaisen ongelman eteen mistä olen lähtenyt. Syynä ei olekaan se yksi juomaton kahvikuppi, ärsyttävä kaveri eikä myöhässä oleva bussi. Vastaan tulee todellisia käsittelemättömiä asioita, joista osan olen pistänyt syrjään jo vuosia sitten. Kun ikävätkin tunteet oppii pikkuhiljaa hyväksymään, hyväksyy itsensä sellaisena kuin on. Silloin elämälle on paljon helpompi hymyillä jopa silloin, kun kuraa tulee niskaan vähän rankemminkin.

Nauti kesästä, itsestäsi ja toisista.
Elä täysillä, tunne vahvasti.
Tänään.

”
Päänsärkyyn otetaan
särkylääke,
sydänsuruihin suklaa,
stressiin olut.

rakasta helsingissä

MARINA LAMPINEN *teksti*

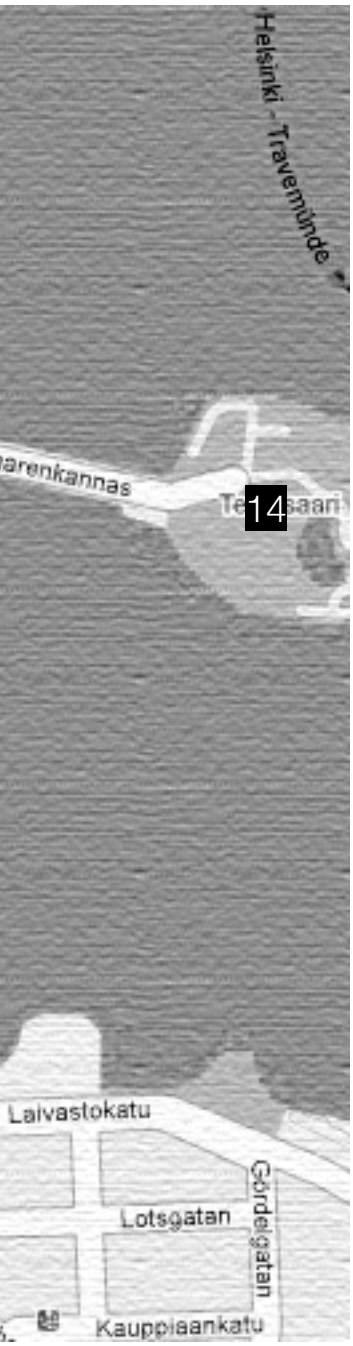

A SILTAVUORENPENKERE
Oma maa mansikka, muu maa mustikka.

2 METSÄTALO
Lyhyemmät ruokajonot.

3 PÄÄRAKENNUS
Opintotoimisto ja muuta tarpeellista.

4 YLIOPISTOLIIKUNTA
Halpa ja helppo.

5 PORTHANIA
Bongaa itsellesi juristi.

6 ALEKSANDRIA
Vai olitko ajatellut ostaa kurssikirjat?

7 VALTSIKKA
No...

8 KAIVOPIHA
HYYn toimisto, Vanha ylioppilastalo, Wanhan kuppila.

9 SENAATINTORI
Täällä tapahtuu vappuna ja muulloinkin.

10 RAUTATIENTORI
Kun kotiseutu kutsuu.

11 HARRY´S BAR
Tentin jälkeen. Tai no, miksipä ei ennen.

12 ESPRESSO EDGE
Vaihtoehto Unicafelle, kun opintotuki on tullut tilille.

13 JONE'S
Pieni pala Kalliota Siltiksen läheisyydessä. Karaoke.

14 TERVASAARI
Oivallinen picnic-meininkeihin.

15 KAUPPATORI
Mansikoita ja lautta Suomenlinnaan.

16 ESPLANADI
Kaupunkifiiliksen maisteluun. Talvella Cafe Kappeli huokuu tunnelmaa.

17 DIVARI
Siltiksen vierissä on dösäri, ja hyviä kirjoja halvalla. Tee löytö ja löydä teko.

18 KASVITIETEELLINEN PUUTARHA
Rauhallinen keidas. Ei ryysistä, paljon fiilistä.

When you´re finished
changing, you're finished.

Työelämän kutsu

KAISA VIITANEN *puheenjohtaja SOOL*

Vuosittain Suomen yliopistoista valmistuu useampi tuhat uutta opettajaa. Viimeiset hetket opiskelumaailmassa ovat käsillä. Syksyllä he aloittavat työnsä opetuksen ja kasvatuksen ammattilaisina oppilaitoksissa. Kuten varmaan meistä jokainen tietää, niin uuteen työyhteisöön meneminen ei aina ole helppoa, vaikka näyttäisimme ulospäin itsevarmoilta. On mielenkiintoista päästä soveltamaan opinnoissa opittuja taitoja käytäntöön. Huoli omasta osaamisesta ja pärjäämisestä mietityttää silti. Olenko valmis opettajaksi?

Itselläni on tämä suuri muutos edessä, valmistun tänä keväänä lastentarhanopettajaksi. Ennen opiskeluitani työskentelin päiväkodissa ja koulussa ja välivuosia kertyi enemmän kuin yksi. Olen siis tilastojen mukaan ollut syrjäytynyt, enkä myöskään ole ollut hallituksemme mallinuori, koska halusin pitää välivuoden. Haluan kritisoida sitä, että kaiken opiskelun pitäisi tapahtua yhdessä putkessa ja sen jälkeen siirryttäisiin suoraan työelämään. Nuoria yritetään ohjata tiettyyn suuntaan ja tämän lisäksi usealla alalla työllistyminen on epävarmaa. Ei siis ole ihme, että nuoret pelkäävät työelämään siirtymistä.

Onneksi itse olen valinnut ammatin, jossa työllistyminen ei ole epävarmaa. Tarvitsee vain laatia kunnon työhakemus. Työnhakuprosessi, hakemusten tekeminen ja työhaastattelut, ovat merkittävä vaihe jokaisen elämässä. Se on kuitenkin vasta murto-osa tuota valtavaa harppausta, jonka opiskelija tekee siirtyessään niin sanottuun aikuisten maailmaan. Eri kunnissa ja oppilaitoksissa on kirjavia työelämän käytäntöjä, uusi opettaja ei voi kuin sukeltaa mukaan ja toivoa, että onnistaa. Jotta valmistumassa olevat nuoret opettajat eivät joudu tässä suuressa nivelvaiheessa väliinputoajiksi, on tärkeää, että opiskelija- ja ammattijärjestö panostavat työelämään siirtyviin.

Opettajankoulutus ei pysty valmistamaan valmiita opettajia. On asioita, joita voi oppia vasta työelämässä. Tärkeintä kuitenkin on, että oppilaitoksissa työskentelee päteviä ja ammattitaitoisia opettajia. Opetushallitus selvitti opettajien kelpoisuustilanteen vuodelta 2008. Selvityksen mukaan 88 prosenttia opettajista oli kelpoisia, mikä on melkein kolme prosenttiyksikköä enemmän kuin vuonna 2005. Hienoa, että kelpoisuustilanne on kohentunut. Ongelmaksi nousee kuitenkin se, miten nuoret opettajat saadaan pysymään ammatissaan. Opettajat Suomessa 2008 – julkaisun mukaan nivelvaiheen tuki on keskeinen haaste sekä opettajankoulutukselle että työpaikoille. Se edellyttää opettajien perus- ja täydennyskoulutuksen keskinäisen jatkumon muodostumista. Opettajien peruskoulutus, uusien opettajien mentorointi ja täydennyskoulutus tulee liittää yhteen siten, että niistä muodostuu kokonaisuus, joka mahdollistaa opettajien ammatillisen kasvun ja kehittymisen. Allekirjoitan tämän. Niin ja näin meidän kesken, palkkojen korottaminen ei myöskään ole huono idea ammatissa pysymisen kannalta.

Erittäin paljon onnea kaikille Peducalaisille, jotka valmistuvat tänä keväänä. Muistakaa nostaa malja itsellenne ja nauttia kesästä ennen varsinaista työelämää!

Kiitän teitä tästä vuodesta ja nähdään työelämässä.

Peducasudoku

1	5				9		3	
3	7			6			2	4
			5		3	7		
9	4	5		8		1		
				1	2	4		
	8		4				9	7
8			2			6	7	
5	2		6		1	9		
		6	8					3

- Ensimmäinen sudokun ratkaissut saa ilmaisen oluen (% tai ilman!) Unicafe-aterian yhteyteen.
- Todista ratkaisusi sähköpostiin ja nauti mallasjuoma!

peducalehti@gmail.com

chill out

HELSINKI

Helsingin siisteimmät mestat kavereiden kertomana.

ANTTI JAUHIAINEN

Leffa-arkisto [Eerikinkatu 15]

Tai kuten sitä nykyään kutsutaan, kansallinen audiovisuaalinen arkisto (www.kava.fi). Parhaat leffat, halvimmat hinnat, siistein meininki. Joka ilta pyörii galaksit räjäyttävää ohjelmaa. Yleensä leffaan menno treffeillä on huono idea (kaksi tuntia istumista hiljaa), mutta täällä pyörii leffoja, joista riittää pohdittavaa kuin ”Rakkautta ennen aamunkoittoa”ssa ikään.

Mustikkamaa

Mustikkamaalla luonto on kaunista. Ruoho kukkii vihreämmin, ja elämä hymyilee itämeren aaltoja katsellessa ja niissä polskiessa. Pattayan rannat ovat ahtaita ja tunnelmattomia mustikkamaan päräyttävien pikkudyynien edessä. Ota bussi 16 mestoille ja nauti.

Kasvisbaari [Kaikukatu 4 B]

Helsingin parasta safkaa (opiskelijahinta 2.60 euroa!), hyvät ja iisit taustasoundtrackit ruokailulle ja mahdollisuus esim. punaviinilasilliseen ruokailun oheen. Arkipäivisin 11-17, kuuman klubimestan Kuudennen linjan vastapäätä. Käy ainakin kerran tsekkaamassa tai ole todella neliö.

PUHEENJOHTAJILTA

ANNI LÄNTELÄ & MIRJAMI JÄRNEFELT

Onko tyhmä olo? Tuntuuko, ettet tajua mistään mitään?
Ei hätää, ensiapua tarjoaa visiitti Peducan hallituksen kokoukseen, jossa voit tuntea olevasi järjen jättiläinen alla olevan sivistyssanakirjan avulla.

Peduca. Peduca on superihana ainejärjestö kaikille käyttäytymistieteellisessä tiedekunnassa opiskeleville luokanopettajaopiskelijoille ja kasvatustieteiden opiskelijoille. Peduca pitää huolta lähes kaikesta opiskelijaelämään liittyvästä. Peducaa pyörittää Peducan hallitus, johon voi ottaa yhteyttä missä tahansa asiassa.

Akti. Akti on akti, mutta myös meidän huimapäinen bilejaos, joka järjestää huvittelutapahtumia kaikille jäsenille.

Edunvalvonta. Edunvalvonta on Peducassa uusi juttu, jolla korvattiin tai ainakin yritetään korvata aiemmin käytetty sanahirviö kopo, eli koulutuspolitiikka. Edunvalvonnalla tarkoitetaan kaikenlaista opiskelijoiden edunvalvontaa ja meillä se pitää sisällään siis myös koulutuspolitiikan.

Esityslista ja pöytäkirja. Esityslistassa näkyy kokouksessa käsiteltävät asiat ja pöytäkirjaan kirjataan mitä käsiteltävistä asioista puhuttiin ja sovittiin.

Hallopedi. Sanan voi korvata myös sanoilla opiskelijaedustaja, opiskelijoiden edustaja tai tyyppi joka istuu jossain neuvostossa tai johtoryhmässä. Termillä tarkoitetaan siis niitä opiskelijoita, jotka edustavat opiskelijoita virallisissa hallintoelimissä esimerkiksi laitosten johtoryhmissä tai tiedekuntaneuvostossa.

HYY. Helsingin yliopiston ylioppilaskunta. Me ollaan kaikki HYYn jäseniä ja HYY pitää meistä kaikista huolta. HYY antaa Peducalle vuosittain toiminta-avustusta, jonka avulla toimintaa pystytään ylipäätään järjestämään.

Sool. Suomen opettajaksi opiskelevien liitto. Jos kuulut ainejärjestöön, niin voit kuulua myös Sooliin. Eli et voi olla Soolin jäsen ellet ole Peducan jäsen. Sool järjestää talvipäivät ja valvoo opettajaksi opiskelevien etuja.

Specia. Kasvatustieteitä opiskelevien ammattijärjestö, jonka jäsenmaksu on 0 euroa opiskelijoille. Jäsenetuihin kuuluu mm. vakuutuspaketti.

Vuosijuhlat. Kaikkien akateemisten pöytäjuhlien äiti ja isä. Peduca täyttää tänä vuonna 35 vuotta. Vuosijuhlat pidetään lokakuussa, ja nämä ovat ne kekkerit, joita et halua missata.

PEDUCALEHTI
fuksinumero_09

JULKAISIJA PEDUCA RY (SILTAVUORENPENGER 20 R HELSINGIN YLIOPISTO)
PEDUCALEHTI@GMAIL.COM

VIESTINTÄVASTAAVA JOONA-HERMANNI MÄKINEN
TOIMITUS SUVI KYTÖHARJU ANNI LÄNTELÄ MIRJAMI JÄRNEFELT ANNA-MARIA LEOGRANDE SUVI PULKKINEN MIKKO LEHTONEN KAUKO KOMULAINEN JOONA-HERMANNI MÄKINEN PAAVO SAALASTI TUOMAS SALMI

ANTTI JAUHIAINEN MARINA LAMPINEN KAISA VIITANEN AAPO HUHTA SONJA RAUNIO

TAITTO AAPO HUHTA ANTTI JAUHIAINEN JOONA-HERMANNI MÄKINEN

KUVAT AAPO HUHTA ANTTI JAUHIAINEN JOONA-HERMANNI MÄKINEN SONJA RAUNIO
PAINOPAIKKA DOMUS PRINT OY 2009 TAMPERE
INTERNET WWW.LEHTI.PEDUCA.FI
FACEBOOK-SIVU WWW.FACEBOOK.COM/PAGES/PEDUCALEHTI/18071842054

PEDUCALEHTI

"Meidän tulee viljellä ja puolustaa erityisyyttä, yksilöllisyyttä ja epäsäännöllisyyttä - siis elämää"